

Ваше Преосвещенство, боголюбиви отци, възлюбени в Господа братя и сестри!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Празнуваме светъл празник. Празникът на чудотворящата икона на Божията майка, на Владичицата на света, на Пресвета Богородица- Достойно ест! Празник, в който светата Църква я изправя пред нас, за да насочи духовния взор на сърцето ни; защото тя е почти ежедневно пред нашите телесни очи, но сърцето е това, което вижда и разбира; Празник, когато Църквата изправя пред нас въплътени добродетелите на вярата и благочестието, поради които Божията майка се удостои да се изкачи по лествицата на смирението по- високо от небесата и да стане вместилище на Невместимия, за да роди Спасителя на света;

Наистина е достойно да те ублажаваме Майко Божия!

Всички знаем разказа за атонският монах послушник, който в тихо молитвено уединение в своята килия се сподобил да беседва с Божият пратеник, нарекъл себе си Гавриил. Същият, който явява на Пресветата Дева в деня на Благовещение Божият Промисъл за идването в плът на Сина Божи с думите: *Радвай се благодатна, Господ е с тебе. Благословена си ти между жените!* Същият архистратиг 40 дни преди земната кончина на Пресвета Богородица се явил да ѝ възвести деня и часа на нейното Успение. Но това Успение на Божията Майка не я откъсва от нас . Пресветата е тук на земята и според видението на св. Андрей Христа ради юродиви, който бил разведен от светият Архангел из райските селения. Сред тях той видял всички светии, а нея, майката на Господа не открил и попитал: къде е тя? Отговорът бил: тя е долу на земята, за да помага на човеците: да

бъде утеха на наскърбените, да бъде кърмителка на гладните, да бъде одежда на голите, да бъде изцерение на болните, да бъде спасение на верните. Света Богородица е тук на земята, за да изтрива всяка сълза от всяко човешко лице. Тя е тук на земята и в този чудотворен препис на нейната икона именувана Достояно ест, пред която вече повече от десет години хора от цялата страна и отвъд нейните предели отправят молитвен взор. Повече от десет години този неин образ е облъхан от техните въздишки, просби и молби. Въздишки, за които Пресветата Дева не е глуха и нейното майчино сърце неспирно ги възнася пред Престола на Пресветата Троица- възнася ги по истински достоен и то достоен само за нея начин- и с трите си ръце, както е изобразена на чудотворната икона в Троянската света обител, в която почиват мощите на приснопаметния ни български патриарх и софийски митрополит Максим- непосредствено зад нейната икона.

Врѣх на старозаветната праведност и съвършено изпълнение на новозаветното откровение е Пресветата Дева. Съвършен образ на кротост, смирение и чистота. Истински достоен пример за подражание, врѣх труднодостѣпен за човешките представи- все думи, които отправяме към Божиата майка в дните, когато се сещаме за нея, но някак забравяме, че тя е била жив човек, с жива вяра в Бога, каквато сред нас, днес живеещите на земята, все по- трудно може да се намери. Когато светата Църква ни призовава да насочим зора на сърцата си към примерите на жива святост, начало на която е страхът Божий и послушанието към духовното ръководство, на чиято богонасочвана десница сме поверени, ние твърде често проявяваме свое разбиране за това каква трябва да бъде Църквата. Правейки го, явно вече сме забравили, че сме в Църквата не ние нея да променяме, а Тя нас. Това, което Бог

очаква от нас да свършим тук на земята не е просто работа, защото истината е че Той изисква от нас подвиг- напълно съзнателно усилие на волята да променим себе си; подвиг е да се бориш с житейските бури, с бурите на страстите в собствената ти душа; подвиг е да понасяш неприемането, отрицанието, а твърде често и присмеха, но въпреки това да продължаваш да вярваш, че има смисъл, и да продължаваш да го правиш; истинският подвиг е да застанеш и да се надмогнеш тук в храма и сега- в даденото ти от Господа време. Благодатно е братя и сестри това време, то е време за спасение, време, изкупено с Кръвта на нашия Господ. Прекалено скъпо сме купени, за да не си даваме сметка за това.

Ние обаче сме свободни- толкова свободни, че сме дори в състояние да се лишим от Божествения дар на свободата. Защото тя ни е дадена не за нещо друго, а само и единствено за спасение. Не за сплетни, раздори и дела непристойни за човеци християни, а за спасителните Христови Тайни, преподавани на всеки, който достойно би ги пожелал. Всеки на пръв поглед признава свещеното единоначалие в лоното на Православната ни църква. А в същото време се намериха такива човеци, определящи себе си като църковни, които нарекоха патриаршеската богослужба по повод 60-тата годишнина от Възстановяването на Българската патриаршия цитирам: лишена от тържественост, почти незабележима и ... филмов фестивал. За които Божият храм не е място за всеобщо поклонение, за отправяне на молитвен взор към просиялите Божии угодници и покаен поглед към самите нас! Хора, които някъде по пътя на своето възцърковяване са пропуснали да разумеят, че домът Божий не е проста сграда, църквата не може да бъде храм на финансова печалба, а е светилище, особено благодатно място на

Божие присъствие , православният храм е мястото, в което се срещаме с вечността, а не със съмишленици по интриги, злободневие и църковни клюки. Божият храм не може да бъде сградата, в която се събираме всяка неделя и на големи църковни празници, за да ги посипваме с дребните си човешки представи кое е величествено и кое не. Защото църквата не е и никога не е била сцена, на която да се гледа от страни или не дай си Боже отгоре. В едно интервю, дадено пред обществена медия, светейшият ни патриарх Неофит каза: Ние сме в Църквата, за да участваме в най- важният диалог: този между човека и Бога; а най- важният белег за ползотворността на този диалог са светиите, които израстват в Нейното благодатно лоно: те са солта, зрънцето квас, което заквасва всичко. Църква, която не ражда светии е понятие нонсенс. Църквата е общество от хора вярващи, че в нея има Кой да ги поведе и не изостави в нелекия път на спасението; тя е мястото, в което всеки, който вижда оградата застава от вътрешната ѝ страна и следва гласа на пастира си; защото, веднъж избран от него, не го е заплюл; веднъж повикан от него не е кривнал от тесния, но спасителен път. Веднъж открил Безценния не Го е оценил. Защото, който оценява, той най- вече отсъжда, а знае ли някой къде е точно границата между отсъждането и осъждането? И дали при това отсъждане не произнасяме присъда най- вече и само върху себе си; потребно е да си дадем ясна сметка какво или по-скоро кого осъждаме-духовника ли, който въпреки, че по природа е човек от плът и кръв , е посветил живота си на Бога, или самия Творец и Промислител, Който в крайна сметка го е овластил да принася Жертва ежедневна за себе си и за греховете на народа. И тук наистина няма значение дали говорим за енорийския свещеник, който често срещаме, за епархийския архиерей, на чието духовно ръководство той е поверен или за кириарха на цялата ни Църква.

Защото Пастирът на Църквата е в крайна сметка само Един. Преди да намразят вас, Мене са намразили, казва Господ(Йоан.15: 18).

Слепец е онзи, който не вижда ярката светлина, а с тъмнината в душата си избяжда очите на другите. Как да наречем хора, които на дело и слово подменят светините си, ценностите си, отритват каноничо и всеправославно утвърдените си църковни наставници? Не можем да ги наречем с друга дума, освен безумци. Безумен и обречен е братя и сестри, народ, който не познава смисъла на празниците си, защото на други се е поклонил и другиму е позволил да господарува над душата му. Св. апостол Петър във Второто си съборно послание изобличава: *„Обещават им свобода, когато те сами са роби на развалата, защото от когото някой бъде победен, от него бива и поробен“*. За такива в Писанието е писано още: и взе им Бог разума и започнаха глупости да вършат. А такива са пред очите ни и никак не са малко.

Лесно е и дори приятно да виждаме треските в очите на ближните, но сянката, която хвърля гредата в нас кой ще премахне? Или по- скоро на кого ще позволим да стори това. Кой ще бъде този, на когото бихме благоволили да дадем скъпоценното си доверие и ще се намери ли достоен за това? Замислете се братя и сестри и дайте в душата си отговор! Защото тази борба е не за нещо друго- тя е за души на човеци, за вашите души. Достатъчно достойни ли са за нас пастирите, сред които Бог ни е поставил? Не казах друго, а че ние сме поставените среди тях. Не снизхождаше ли Бог към народа на Израила заради Авраама, Исаака и Иакова, които с нищо не Му съгрешиха? Нима не поради няколкото праведника, които биха се намерили в Содомските и Гоморски предели Спасителят бе обещал пощадата

на всички? Ние ли избираме водачи или Бог по милостта Си ни дарява? Нима ропотът, който се надига срещу един или друг духовник, не е ропот срещу самия Бог? Нека не се заблуждаваме. Дали това срещу което негодуваме и което сочим с пръст, не е същото за което не дотам прикрито се радваме?

Един е пътят, а много са пътищата. И поради нашето слепоумие закриваме духовния си взор за да не би някак с очи да видим и с уши да чуем , а и с ум да разумеем, че Бог е сред нас не като някаква идея, а живо и реално и всеки ден: чрез нашите пастири: патриарх, архиепископи, епископи, свещеници, дякони- които ежедневно принасяме за всички молитвена и кръвна жертва за най- ценното- за вашите души. И принасяме не какво да е , а най-скъпото, най- милото, това, което е извън пределите на всяко понятие за святост- Кръвта и Тялото на нашия Господ Исус Христос. Да обични мои- не хляб и вино, защото хлябът е плодът на земните ни трудове, а виното- опиянението от тях. Ако принасяхме пред Господа делата на ръцете си, нашата жертва не би струвала нищо, а праведността ни би била осъдителна. Ако попитате какво или най- вече КОГО се принася всеки ден в светия олтар на православните храмове и обители сега ще ви отговорят: Оценения! Този, уж в Когото сме се кръстили, а с Когото се не познаваме, Този, заради Когото идваме в храма, а до Когото не се докосваме, Този, Който ни показва светлината , а поради нейния блясък си закрихме очите. Закрихме ги, за да не би да виждаме, че Той, Сина на Живия Бог, продължава да бъде с нас и до днес. В Премъдрост Соломонова е казано: „...пазете се от безполезен ропот и вардете се от злодумство на езика, защото дори тайна дума не ще мине току-тъй, а клеветни уста убиват душата.“(Прем. Сол.:1.11)

Когато в навечерието на Възкресение Христово невещественият благодатен огън, бе донесен в българските предели от Негово Високопреосвещенство Пловдивския Митрополит Николай, с това той за пореден път засвидетелства Божието благоволение към православната ни църква. Появиха се обаче и тогава хора, които зад паравана на прозрачна анонимност проявиха по-голям интерес към средствата, които добросъвестни християни бяха предоставили, за да може все пак да се осъществи това благословено от Светия Синод на БПЦ начинание. Не се ли убеждаваме колко е велик Божия промисъл за скъпото ни отечество? Когато църквата ни беше потопена в скръб от упокоението на приснопамятният ни блаженопочивш патриарх Максим, когато върху нея се отправяха какви ли не провокации, като тези, свързани с проектозаконите за сурогатното майчинство, за фактическото съжителство и срамния за всеки християнски дом закон за закрила на детето-идеи, с дълбок антихристиянски и противочовешки смисъл: именно в тези времена на изпитания Господ за пореден път показва, че Той и Неговата Света Църква поругани не биват. Показа го с избора ни на мъдър и достоен продължител на делото на кириарха на родната ни църква, който да продължи да устоява и надделява над нападките на мира сега; показва го с това, че през всичкото това време БПЦ в лицето на своите служители дори за ден не престана да измолва милост и прошка за своите чедра, да измолва от Бога снизхождение към задълженията ни, прошка за греховете ни, и милост, МИЛОСТ за случаите, когато сме търпели Той да бъде поругаван; показва го и всекидневно, когато застава на светия жертвеник и се принася за всеки от нас.

Престъпно е равнодушното спокойствие, с което приемаме евхаристийната жертва в храма, а сме искрено обезпокоени от

чистотата и благочестието на един или друг пастир. Изискваме без да сме дали, търсим без да сме оставяли, идваме с празни души, а си тръгваме с пусти. Духовната криза е криза на ценностите; човек без ценности как може да почувства и да прецени нещо като достойно; не е толкова важно колко е вдъхновена речта на един или друг пастир, дали той е речовит или не; ние не сме на неделно представление, в което срещу нас стои прочувствен оратор в красиви одежди и срещу няколко свещици църковна лепта се радва на нашето присъствие. Това е този дан, който всички ние в този, днес изпълнен храм, плащаме съзнателно: когато събрали се и останали по своя преценка в общността на верните отправяме телесните си очи в бляскавите одежди, чието значение не искаме да знаем, и за чиято символика сме слепи, в църковните свещи, отвъд чиято цена не виждаме чистата жертва ... това са нашите трийсет сребърника, които хвърляме не в нечие друго лице, а в лицето на Христа Разпнатия и Му казваме: това ли е Господи, което Си ни оставил? Това ли е което очаквахме да видим?

Един духовник идва и си отива, идва друг, а след него още и различни, но Един е Този, Който веднъж и завинаги е положил душата Си за нас, и само Той присъства неизменно в Чашата, от която достойни и недостойни се причащават. Защото тази Чаша не е нещо друго, не е парче метал, в което има хляб и вино- Тя е Пресветата Майка, побрала в своята утроба Невместимия, и Която чрез човешките ръце на свещено-служещите всеки ден застава тук отпред, **ДА ТОЧНО НА ТОВА МЯСТО**, и призовава: *Со страхом Божиим, верою и любовию приступите!* Със страх от Всеподателя, с вяра в Него и с любов в сърцата си пристъпете. Вие, които сте дошли и останали в събранието на верните. Защото за това сте дошли. И за това ще бъдем питани и съдени

един ден- за всеки миг от живота ни, когато животворящата светлината ни е огрявала пътя към Добрия Пастир, ежедневно канещ ни на Своята вечеря; ще бъдем питани дали сме Му отворили, как сме Го приютили в дома на сърцето си, на кое място сме Го сложили да седне: дали сме Му позволили да вечеря с нас или отдалеч сме Го отпратили, защото ни се е сторил твърде добре или зле облечен, дошъл на осле или с кола, общувал или не с митари и грешници ? Ще бъдем питани, но и съдени, защото това, което сме имали за светлина в преценящия ни поглед е било тъмнина, а ние- слепци, които поради желание за човешко признание и слава сме отпратили Човека. Ще бъдем питани, но делата ни ще свидетелствуват за нас. Вероятно тогава ще прибегнем към спасителния омофор на Пресветата и ще речем: Достойно е да те облажаваме майко Божия за нечовешкото ти, но единствено достойното за човека смирение; достойно е да се дивим на нечовешката ти, но истински човешка любов ; достойно е да немеем пред нечовешкото ти страдание под Кръста на Разпнатия ти Син; Но достойни ли сме за това? Достойни ли сме да се именуваме Христови, когато посочените от Христа ругаем? Достойни ли сме за твоята майчина закрила, когато вместо нея търсим човешката похвала?

Вседушевно изказвам благодарност от мое име и от името на председателя на този храм отец Георги Спасов към Ваше преосвещенство знеполски епископ Йоан за това, че въпреки множеството ангажменти към богоспасяемата ни епархия се отзовахте на нашата покана и направихте така щото този празник да бъде посрещнат с подобаващо благолепие. Особена благодарност дължим г-н Емил Иванов, който заедно със своята съпруга вече толкова години прави възможно иконата на Божията майка да осенява с благодатното си присъствие този

храм и да простира целителния си покров над хората от цяла България, а и отвъд нейните предели, които прибягват към майчината ѝ закрила. За трудовете, които се полагат Бог ще въздаде, а аз ще си позволя пожеланието, с което се обръщам към вас, да го отправя и към всички, които днес изпълват този храм: живеете живота на нашата вяра, здраво стъпвайте по пътеките утъпкани от честните нозе на мъже, жени, деца, младенци и кърмачета, осеяли със светите си мощи земната ни твърд; защото и в околностите на този храм, знаете, имате мощите на свещеномъченик; свидетелствайте за истината, а когато не искат да ви чуят- крещете за нея! И не бойте се да стоите зад духовните ни пастири, защото те са тези, които Бог ни е дарувал, те са тези, в чиито ръце Той ни е оставил – защото това са НЕГОВИТЕ СОБСТВЕНИ РЪЦЕ, на които продължава да ни носи... нека останем в спасителния пристан на родната ни църква, последната наша крепост и не се поддаваме на чужди за спасението ни съблазни, защото тази е нашата победа- нашата православна вяра!

По молитвите на Пресвета Богородица и на Преосв. наш епископ Йоан Господи Иисусе Христе сподоби ни със сили да носим кръста си и с молитва в съцето и дела в ръцете си да прославяме единосъщната, животворяща и неразделна Троица: Отец, Син и Светия Дух! АМИН.

11 ЮНИ 2013 Г.

Гр. Бухово